

CHƯƠNG V

Gió túi xách lên che đầu, Phương Tần chạy nhanh đến hàng hiên của ngôi nhà. Mưa trút như thác đổ, Tần chẳng thấy gì ngoài màn nước trắng xóa, cô vội vàng đến mức va mạnh vào người đang đứng trú mưa

Tay vuốt gương mặt ướt, cô ấp úng xin lỗi và nghe giọng người đó khẽ reo lên:

A! Xin chào

Phương Tần ngượng ngùng lập lại khi nhận ra Thúc

Vang. Xin chào

Rồi cô nín thình vì không biết phải nói gì nữa. Cô co ro đứng nép vào trong trước ánh mặt ái ngại của Thúc

Anh nói bâng quơ:

Mưa to quá

Tần suốt ruột nhìn trời. Thúc lại nói tiếp:

Lần đầu tiên gặp Phương TAn ở nhà Nhã Trúc, đầu chưa nói lời nào với em, nhưng không hiểu sao tôi vẫn tin là chúng ta sẽ gặp lại nhau nữa. Hôm ở bệnh viện, tôi muôn bày tỏ nhiều hơn hai tiếng cảm ơn, song không có thời gian và cũng không phải lúc. Đây là lần thứ ba, tôi nghĩ chúng ta có duyên đây

Phương Tần chớp mắt, cô tránh cái nhìn đầy nồng nhiệt của Thúc. Hừ! Hình như anh ta đang tán tỉnh thì phải

Tần lảng đi:

Ông Chanh đã khỏe chưa vậy?

Bà tôi đỡ rồi. Bệnh tim thì thế đấy. Đâu bao giờ khỏi hẳn. Nhưng lâu lắm rồi ba tôi mới bị tái phát nặng như vậy

Tần nhìn mưa trắng xóa:

Trông ông hoạt bát, khỏe mạnh, không giống người bệnh tim tí nào

Thúc nhún vai:

Tất cả nhờ thuốc, và nhờ dưỡng sinh. Qua cách nói, dường như em đã tiếp xúc với ông cụ?

Phương Tần gật đầu:

Đúng vậy. Nhưng lúc đó tôi tưởng ông là...là người khác

Bác Chu à?

Tần im lặng. Thức bỗng nói:

Thật ra, hai người hoàn toàn khác xa nhau lắm

Phương Tần chợt ngẫm hiểu Thức không muốn cô nghĩ ông Chanh và ông Chu giống nhau. Dầu hiểu thế, Tần vẫn nhấn mạnh:

So bề ngoài, hai ông chả khác gì là một

Thức có vẻ khó chịu:

Tôi không thích bất cứ ai nói thế

Tại sao vậy? Anh em giống nhau là lẽ thường tình mà

Nhưng Bác Chu và ba tôi không giống cái thường tình ấy. Em làm việc cho anh Khai mà không biết gì về bác Chu sao?

Tần nhú mày:

Anh muốn đề cập đến phương diện nào?

Thức buông thõng:

Con người

Chẳng lẽ bác anh là người xấu?

Thức phẩy tay:

Chúng ta nói về chuyện khác đi, Thú thật, suốt thời gian qua, tôi bị hành hạ vì tính tò mò. Tôi rất muốn biết về em

Tần bật cười:

Chuyện một con nhóc mắc mưa ấy à?

Thức cười, đôi mắt ám áp:

Sao lại không nhỉ? Bà tôi vẫn canh cánh nỗi thắc mắc về chị em em. Tôi cũng thế. Đã hơn một lần nhờ Nhã Trúc đưa đến nhà em, tiếc là gặp những lúc Trúc không được rảnh, nên tới nay vẫn chưa thực hiện được điều mình muốn

Tần ngạc nhiên:

Anh nhờ Trúc thật hả?

Em có thể hỏi lại cô ấy

Để làm gì khi chuyện này không cần thiết?

Ngập ngừng một chút, Tần nói tiếp:

Biết ba anh đã khỏe, tự nhiên tôi thấy nhẹ nhõm và vui thật lòng

Thức trầm giọng:

Bà tôi rất muốn gặp chị em Tần để cảm ơn những người đã giúp mình

Phương Tần từ tốn:

Bác Chanh có biết tôi, nhưng chắc bác đã quên

Thức cau đôi mày rậm:

Bà tôi biết em trong trường hợp nào?

Giọng Tần dịu dàng:

Trong một gallery tranh. Bác ấy nhờ tôi chọn một bức tranh để tặng con trai

Thức ồ lên ngạc nhiên:

Thì ra người chọn cho tôi bức "Hạnh Phúc Xanh" là em. Đúng là lý thú

Phương Tần nói tiếp:

Sau đó ít lâu, tôi được giới thiệu tới làm cho ông Chụ Tôi tưởng lầm ông ấy là người trong tiệm tranh nên hơi buồn khi ông ấy đã quên khuấy tôi

Đưa tay hứng mưa, Tần nhỏ nhẹ:

Tôi an ủi mình bằng một nhận xét...

Thức tò mò:

Nhận xét gì vậy?

Những người giàu có hình như trí nhớ không được tốt

Thức xoa cằm:

Đúng là nhận xét thâm thúy. Nhưng không chính xác. Bà tôi vẫn tới em. Ông kể với tôi, ông đã bói cho em một que...Rằng cuộc đời em sau này rất hạnh phúc. Đúng không?

Phương Tần ngỡ ngàng:

Đúng vậy. Không ngờ bác lại kể với anh chuyện con con ấy

Thức thắc mắc:

Tại sao em chọn bức tranh đó nhỉ?

Phương Tần trả lời không suy nghĩ:

Tại bức tranh tuyệt đẹp về màu sắc, chặt chẽ về bố cục và cái tên thật hay. Ai không thích hạnh phúc cơ chứ. Nhất là hạnh phúc xanh của niềm tin và hy vọng. Tôi rất thích bức tranh ấy

Thức nói:

Tôi cũng thế. Cảm ơn em

Về chuyện bức tranh à?

Về màu xanh của hạnh phúc

Tần bật cười:

Anh có vẽ lãnh mạn nhỉ. Như thế không phù hợp với Nhà Trúc đâu. Trúc thực tế lắm

Thức hóm hỉnh:

Không phù hợp thì bỏ sung. Nếu cả hai cùng lãnh mạn hoặc cùng thực tế mới khó sống đấy. Lúc ấy, hạnh phúc sẽ đổi màu tím ngắt

Phương Tần các cớ:

Thế anh và Trúc, ai sẽ bỏ sung cho ai?

Thức nhún vai:

Tôi chưa bao giờ nghĩ phải trả lời câu hỏi này

Tần chầm chọc:

Vậy chắc anh là người được bỏ sung rồi

Nếu được vậy cũng là hạnh phúc chứ sao

Phương Tần gượng gạo cười. Với cô, hạnh phúc lứa đôi đúng là xa lạ. Tối tuổi này, cô vẫn chưa có người đàn ông cho riêng mình. Khánh Như luôn trách cô quá kén chọn, không khéo sẽ thành gái già

Tần chẳng biết mình có kén chọn không, nhưng đúng là với đàn ông cô luôn dè chừng. Điều này cũng dễ hiểu, vì là con nhà nghèo, nên suốt thời đi học, Tần chỉ chú tâm chuyên cần chớ chẳng để ý tới chuyện trai gái, dù lúc đó có rất nhiều cái đuôi phía sau cô. Đeo đuôi không được, bọn con trai chê Tần kiêu và tự động biến. Đến lúc ra trường đi làm việc thì ba cô lại qua đời. Trách nhiệm lại khiến Tần quên bản thân, ngày hai buổi lao vào cuộc kiếm tiền, thời gian đầu để quen, để hẹn hò và để kiếm cho một nữa kia đúng nghĩa

Chiều nay, trong cơn mưa này. Tần bỗng buồn vì sự lẻ loi của mình. Cô có muốn được bù trừ hay bỏ sung cũng chẳng có ai. Khi Khai, người đàn ông cô quan tâm nhất hiện nay đã có Cát Phương, một cô tiểu thư giàu có, sang trọng

Giọng Thức lại vang lên:

Vậy là em mới làm việc cho bác Chu thời gian gần đây?

Vang

Xin lỗi. Tôi hơi tò mò, nhưng chuyện môn của em là gì?

Phương Tần ngập ngừng:

Là kế toán

Thức kêu lên:

Cho một vũ trường và phòng trà lớn khác của bác Chủ Chà! Việc không nhẹ tí nào. Anh Khai không đến nổi khắc nghiệt chứ?

Tần hờ hững:

Tôi cũng hy vọng như thế

Thức lại hỏi:

Sao em không tìm một công ty như Nhã Trúc? Công việc ở những nơi này thích hợp với phụ nữ hơn

Phương Tần nói:

Tôi không được may mắn như Nhã Trúc, những công ty tôi từng làm chỉ là những cơ sở nhỏ, họ trả lương thấp, nên với tôi, công việc hiện tại vẫn khá lý tưởng

Thức nhìn cô gái trước mặt với vẻ chiêm ngưỡng. Lần đầu trông thấy Tần, chẳng hiểu sao anh lại dành cho cô một cảm tình đặc biệt. Nhưng hôm đó, anh không thể nói với cô lời nào dù một lời chào hỏi, vì anh là khách của Nhã Trúc

Sau đó, Thức có hỏi thăm Trúc về Tần thì cô nàng chỉ trả lời qua quýt với vẻ đầy ác cảm. Anh không thể trách Trúc cũng không thể đòi hỏi ở cô sự rộng lượng, khi cô bảo đã quên địa chỉ của Tần. Phụ nữ rất ích kỷ, làm sao Nhã Trúc đáp ứng yêu cầu của anh được

Giờ gặp lại Tần rồi, bằng bất cứ giá nào, Thức cũng phải chinh phục cô bằng được. Trái tim anh rất tham lam, nó không buông tha cô gái nào nó đã vừa ý. Nhã Trúc biết điều đó, nên cô nàng rất ghen. Khổ nỗi ghen tuông không phải là vũ khí có thể giữ được tim Thức. ANh thích Trúc nhưng thừa vẫn thừa tình để có thể yêu người khác. Với anh, con gái hãy xếp hàng lại và anh tha hồ lựa chọn

Nhoẻn chiếc miệng rộng đa tình, Thức tủm tỉm cười. Nụ cười của anh khiến Tần bối rối, cô vuốt những sợi tóc ướt trên gương mặt trắng xanh vì lạnh

Giọng Thức chân tình:

Em đứng sát vào một chút sẽ đỡ bị gió tạt

Không hiểu sao Tần gật đầu, cô rụt rè đứng sát vào, điều đó đồng nghĩa là rất gần Thức. Vóc dáng trẻ khỏe và đẹp trai của anh ta như tỏa ra sức sống mạnh mẽ, sức sống an lạc sang cả cô. Người nóng ran, TAn co lại cô nép hơn nữa vào tường để cách xa Thức ra

Thái độ đó làm Thức buồn cười, Anh hỏi:

Tôi giống sư tử lắm sao?

Phương Tần thản nhiên:

Anh thì không nhưng Nhã Trúc thì giống. Tôi không muốn bị chết oan

Mắt nheo lại thật lẳng lơ, Thức nói:

Nhưng tôi lại muốn, chết cạnh một cô gái như em không oan chút nào

Anh vừa dứt lời thì tia chớp loé sáng như muốn xé đôi bầu trời. Tần bấu đại cánh tay Thức khi sấm nổ ù tai. Không bỏ qua cơ hội làm người hùng, anh chàng ôm siết lấy Tần. Cô giấu mặt vào ngực Thức, hồn vía đâu mất tiêu

Thức vỗ về:

Không sao đâu

Phương Tần ngượng ngừng đẩy anh ta ra. CÔ giận mình sao tự nhiên lại nhát như con nít lên ba để Thức thừa dịp thả câu như vậy. Có lẽ tại vừa rồi Thức nhắc tới chuyện chết oan, nên cô sợ chứ gì?

Giọng Thức hóm hỉnh:

Tai qua nạn khỏi rồi. Chúng ta vẫn còn...tồn tại

Tần cau có:

anh đùa với cả trời à?

Thức lắc đầu:

Không có. Tôi đang thành khẩn cảm ơn trời đổ mưa chiều nay

Phương Tần hậm hực trong lòng. Cô muốn đợi mưa mà đi hết sức, nhưng lại sợ bệnh. Tần mới qua đợt chóng mặt vì mất sức cách đây không lâu, cô đâu muốn bị viêm phổi vì gã trời đánh này. Hừm! Anh em nhà Khai, gã nào cũng quý sứ như nhau. Không hiểu sao Tần lại vấp vào họ cơ chứ

Tần sốt ruột nhìn trời. Mưa chi mưa mãi thế. Tối nay, cô phải tới phòng trà để kiểm tra cách làm việc của quản lý. Mưa thế này thật khổ. Chỉ nghĩ tới việc một mình ở nơi xa lạ đấy, Tần đã rầu, cô càng rầu hơn khi thừa biết nơi ấy chả ai hoan nghênh mình

Thức tò mò:

Em đi làm về à?

Tần ngẩn ngẩn:

Tôi làm đêm. Giờ mới đi

Không phải ngồi quây ở phòng trà chứ?

Phương Tần hơi thách thức:

Phải thì sao?

Thức tỏ ý không hài lòng:

Đó không phải việc của kế toán. Em bị bóc lột rồi. Tôi sẽ có ý kiến với anh Khai, sử dụng nhân viên như vậy là không đúng

Phương Tần chép miệng:

Anh góp ý làm sao tôi mất việc luôn thì khổ. Xin cứ mặt tôi

Tần ngậm ngừng:

Anh và ông Khai chắc thân lắm?

Em nghĩ vậy à? Thật là, chúng tôi rất ít ngồi chung, trò chuyện lại càng hiếm hoi, đâu rất thường gặp nhau

tại sao vậy?

Thức chỉ cười chứ không trả lời. một lát sau, anh ta hỏi:

Em đau thích ngồi chung hoặc chuyện trò với Nhã Trúc phải không? Tại sao vậy?

Phương Tần nhún vai:

Tôi và Trúc không giống anh và ông Khai

Thức xoa cằm:

Tôi biết em sẽ trả lời như thế. Mà em hỏi là quan tâm đến tôi hay đến anh Khai vậy?

Tần thủng thẳng đáp:

Đương nhiên là quan tâm đến sếp của mình rồi

Quan tâm đến sếp thì được, còn quan tâm đến bản thân Khai thì không nên. Ảnh dư người quan tâm rồi

Phương Tần liếc Thức một cái thật sắc. Anh lại cười rồi cao giọng:

Nhưng em muốn biết gì về anh Khai?

Tần ngần ngừ rồi nói đại:

Tôi muốn tìm hiểu về ông Chu thì đúng hơn

Thức ngạc nhiên:

Để làm gì? Là tư liệu viết hồi ký à?

Phương Tần tròn mắt:

Sao anh biết?

ANh nhún vai:

Không biết mới là lạ đó. Nhưng phải vậy không? Nếu đúng, tôi sẵn sàng cung cấp thông tin. chỉ mong em viết thật chính xác giùm

Tần nhân mạnh:

Hồi ký luôn được viết trên tư liệu thật, sao lại không chính xác chứ

Thức khoanh tay trước ngực:

Vẫn có người thích hồi ký của mình giống một quyển tiểu thuyết ấy chứ. Và tôi được đọc vài ba quyển...tiểu thuyết mà nhân vật chính là ông bác của mình rồi. Nói ra sợ...phạm tội mất dạy chớ đúng là buồn cười lẫn phần nộ khi thấy sự thật bị xuyên tạc

Ngập ngừng một chút, Thức hỏi:

Có thật là em đang viết hồi ký cho bác Chu không?

Tần gật đầu, Thức nói:

Nếu vì cuộc sống, tôi sẵn sàng giới thiệu cho em một vài công ty con đang cần kế toán. Mỗi tuần hoặc mỗi tháng, em chỉ ghé lấy sổ sách về tổng kết, kiểm tra chứ đừng dại dốt dính vào mấy vụ hồi ký này, phiền phức lắm

Phương Tần phản đối:

Tôi từng viết hồi ký cho nhiều người. Chẳng có gì phiền hết

Nhưng với bác Chu thì có. Vì trong hồi ấy phủ nhận nhiều chuyện thật và dựng lên nhiều chuyện dối trá, ảnh hưởng đến người khác trong đó có ba tôi

Tôi hoàn toàn không thấy ông Chu đá động gì tới ba anh, nhưng có nhiều điều tôi chưa rõ

Đó là một câu chuyện rất dài không thể "túm" gọn trong dăm ba câu. Nếu có dịp, tôi sẽ kể cho em nghe thật chi tiết, thú vị lắm đây

Phương Tần nôn nóng:

Tôi rất cần. Thật đó

Thức nhân nha tự hỏi mình nhưng để Tần nghe:

Quan trọng dữ vậy à? Chà! phải hẹn em ở đâu đây nhỉ? Ban ngày tôi đi làm suốt rồi

Phuong Tần nhìn Thúc. Cô sốt ruột chờ câu kết quả của anh tạ Thúc lên giọng:

Vậy nhé. Tôi sẽ điện cho em trước một hôm

Nhưng tôi không có điện thoại

Thúc khoát tay:

Tôi sẽ nhờ anh Khai nhắn cho em vậy

Tần im lặng. Cô không muốn Khai biết cô và Thúc có quan hệ nhất là mối quan hệ ấy lại vì ông Chu

Cô dè dặt:

Có lẽ không nên làm phiền...ong Khai

Thúc nheo mắt:

Em sợ sếp đến thế sao?

Phuong Tần thản nhiên:

Vì tôi tìm hiểu ba ông ấy mà

Tôi thật không biết em làm thế vì mục đích gì

Giọng Tần nghiêm nghị:

Tôi muốn viết một quyển hồi ký trung thực nên càng thu nhập thông tin nhiều nơi, nhiều người

Thúc giễu cợt:

Chưa thấy ai có lương tâm nghề nghiệp như em. Nhỡ thông tin của tôi sai thì sao?

Đương nhiên tôi phải kiểm tra qua những người khác. Nhưng tôi tin anh. Đâu ai lại nói sai về bác ruột mình cơ chứ

Thúc nhếch môi, mắt long lên khó hiểu. Dẫn dầm mưa cũng tạnh, Tần ghi số điện thoại nhà Thu Oanh cho Thúc, cô bày tỏ sự mong muốn gặp lại anh trước khi chia tay

Khai rít thuốc liên tục trong khi Phương Tần nói cũng liên tục. Cô đang... báo cáo với anh những điều mắt thấy tai nghe suốt nửa tháng tại phòng trà Mưa Hồng

Tần nói xong rồi, nhưng Khai vẫn tiếp tục đốt điếu thuốc thứ hai. Lâu lắm anh mới mở miệng hỏi:

Theo em tôi nên làm gì?

Tần lắc đầu:

Anh nên hỏi quản lý Nghiêm thì hơn. Anh ta là người nhà, lại làm việc làm lâu năm, chắc chắn phải có nhiều kinh nghiệm

Khai cười nhạt:

Cám ơn em đã nhắc khéo tôi

Phương Tần nhỏ nhẹ:

Tôi xin phép về

Vội vậy sao? Nước em vẫn chưa chạm môi tới mà.

Tần gượng gạo bung ly cam vắt lên, cô nhớ tới cái hẹn với Thức tối nay mà sốt ruột. Đạo này cô rất ngại ngồi một mình cạnh Khai. Cô sợ ánh mắt ám áp khác thường của anh và sợ cả những nhịp đập hỗn loạn của tim mình mỗi khi chạm ánh mắt anh

Giọng Khanh vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô:

Bạn em và Nghiêm đạo này như hình với bóng. Họ xứng đôi đầy chứ. Tôi mừng vì anh Nghiêm có được một cộng sự đắc lực. Họ làm doanh thu có tăng lên, nhưng thế vẫn chưa phải là con số cao nhất. Em nghĩ đúng không?

Phương Tần làm thinh. Cô thừa biết Nghiêm và Như bỏ túi riêng khá nhiều doanh thu của Khai, nhưng con nhỏ là bạn thân, Tần đâu thể nói ra điều đó. Chắc Khai đã cảm thấy gì đấy rồi mới hỏi thế. Có ông chủ nào ngốc đến mức để nhân viên qua mặt đâu. Nhất là một người thông minh, biết tận dụng mọi cơ hội để kiếm tiền như Khai

Anh nói:

Suốt thời gian qua, em đã vất hết sức cho công việc. Tôi nay, tôi rất muốn mời em đi ăn cơm. Đó chỉ là cách bày tỏ sự quan tâm của tôi. Em đừng nghĩ gì xa xôi hết

Phương Tần bất ngờ trước lời mời như lệnh này. Tại sao Khai không thể ngọt ngào với cô hơn một tí nhỉ. Nếu anh thích quyền hành, Tần phải cho anh tức mới được, dù làm thế lòng cô chả vui gì

Xoay cái ly trong tay, Tần nói:

tiếc là tôi nay tôi không rảnh

Một bữa cơm thường đâu có bao lâu

Tần liêm môi:

Tôi...tôi có hẹn rồi

Khai nhếch môi:

Với người yêu à? nếu đúng vậy, tôi không ép

Như sợ bị khuất phục vì ánh mắt của Khai, Tần đứng lên thật nhanh

Tôi về

Khai gật đầu khinh khỉnh:

Chúc một đêm vui vẻ

Anh bực bội đá mạnh vào cái ghế. Tự ái đàn ông quen được phụ nữ chiều chuộng dâng lên ngang ngực là Khai hết sức khó chịu

Hừ! Con nhóc kiêu quá đấy. Khai này chưa thất bại trong tình trường, chưa chinh phục ai lâu quá một tháng. Với Phương Tan, nhất định cũng thế. Đồng đánh bao nhiêu càng dễ đón ngã bấy nhiêu, kinh nghiệm đã bảo với Khai như vậy và anh sẽ làm đúng như vậy, mặc kệ con nhóc có người yêu hay chưa

Nằm gác chân lên bàn, Khai đốt thuốc. Anh không ghiền thuốc lá, nhưng gặp chuyện cần suy nghĩ, anh phải có nó, đốt liền tay, hút khô rít cổ

Suốt thời gian nghe Tần nói, Khai hút đã nhiều, đã nghĩ ra vấn đề phải làm sao để nâng cao doanh thu hơn nữa

Bây giờ anh lại phì phà nhả khói, nhưng không phải vì công việc. Khai cười khẩy khi nghĩ tới Tan, nhớ tới mùi hương tóc thơm mùi cỏ, tới cảm giác nhói buốt khi hàm răng cô phập mạnh vào vai mình

Đàn ông nào lại không muốn chinh phục một cô nàng đầy cá tính như thế chứ, hơn nữa, Tần lại nhạy bén trong công việc. Chưa làm bao lâu, cô đã nhìn ra những thiếu sót trong việc quản lý của Nghiêm. Được một người như Tần thật không gì bằng

Ý muốn có Tần lại nhưc nhối trong Khai. Anh không yêu, nhưng muốn Tần thuộc về mình. Mẹ vẫn mắng anh tham lam, thủ đoạn giống cha Khai không muốn giống cha, nhưng đúng là anh khá tham lam, thủ đoạn trong tất cả mọi vấn đề của cuộc sống

Điện thoại reo. Khai uể oải nhắc máy. Giọng Cát Phương nheo nhéo vừa nũng nịu vừa quyền hành thật khó nghe

Em và mẹ đợi anh về ăn cơm đó. Hồng được bận à nha

Khai nói:

Anh sẽ về. Thoi nhé

Không đợi Phương nheo nhéo thêm lời nào, Khai gác máy ngay Đạo này Cát Phương đã thôi trò nhút nhát, xấu hổ mỗi khi gặp nhau rồi. Trái lại, cô nàng tỏ vẻ quan trọng coi anh mới buồn cười. Phương tưởng với sự hậu thuẫn của hai bà mẹ, cô đã nắm được hồn xác anh rồi hay sao ấy

Khai dụi đầu thuốc vào gạt tàn, tưởng tượng những lúc ben Cát Phương. Đúng là một con búp bê đẹp, nhưng tâm hồn nghèo nàn quá. Bên cạnh anh, cô nàng chỉ vâng dạ và...đáp ứng. Sau khi đón nhận nụ hôn đầu của Khai với thái độ cuồng quýt, run rẩy như sắp ngất vì sợ hãi hay vì quá thích anh không biết, Cát Phương gần như cho rằng mình đã thuộc về Khai, nên cô khá buông thả với anh mà không biết đã vô tình khiến anh mau nhàm chán

Phương càng nuông chiều Khai bao nhiêu thì nỗi khát khao có được Tần càng thôi thúc anh bấy nhiêu

Lên xe, Khai chạy từ từ. Phố phường chiều đông nghẹt. Ai cũng trở về mái ấm của mình. Khai cũng về nhà, nhưng đó không phải là mái ấm. Nó chỉ là nơi trú thân. Nhờ cha mẹ ly dị nên anh có những hai chỗ trú thân sang trọng nhưng lạnh lẽo, buồn bã mà về với ai, anh cũng thấy trống vắng

Tới nhà, Khai chưa kịp nhấn chuông, cổng đã mở. Phương đón anh với gương mặt ửng hồng tràn đầy sức sống. Đôi môi hay mím mỗi khi bị trêu chọc lên chờ đợi, mắt nhìn xuống cam tâm. Bất giác Khai ôm lấy Phương kéo sát vào tường. Anh tinh táo hôn cô một cách thô bạo như để trút hết những giận dữ vô cơ của mình. Nhưng Cát Phương lại tưởng đó là sự bày tỏ cuồng nhiệt của một người đang mê đắm trong tình yêu. Cô rên khe khẽ rồi áp sát thân thể tròn đầy

của mình vào người Khai. Anh tha hồ vuốt ve mà chẳng chút cảm xúc nào khác với cảm xúc anh từng có với bao nhiêu cô gái anh đã quen biết

Tự nhiên Khai bị hụt hẫng, anh buông Cát Phương ra, tựa lưng vào ghế đá. Mặt đá mát lạnh xoa dịu những dự vọng tầm thường trong lòng anh

Khai tìm gói thuốc, nhưng Cát Phương đã giữ tay anh lại:

Hong cho anh hút thuốc

Giọng Khai nhỏ nhẹ:

Anh hút một điếu thôi

Cát Phương thì thào vào tai Khai:

Anh từng nói chỉ...thèm môi em. Giờ đang có em ở cạnh, sao anh lại hút thuốc?

Khai búng nhẹ mũi cô:

Em không hiền như anh tưởng chút nào. Không mắc cỡ khi nói thế sao?

Phương tựa cằm vào vai Khai:

Em nói với người đàn ông của mình, sao lại mắc cỡ chứ?

Khai nhắc lại:

"Người đàn ông của mình". Chà! Anh bị người khác sở hữu bao giờ vậy kìa?

Cát Phương chớp mi:

Từ khi anh...anh hôn em. Em đã thuộc về anh và ngược lại. Nụ hôn với em rất thiêng liêng, nó là sợi dây trói buộc em và anh. Anh không thấy thế à?

Khai gượng cười. Anh bị sa lầy rồi. Cát Phương không xem tình yêu là trò đùa như anh

Khai nheo mắt:

Anh từng hôn bao nhiêu người, em biết không?

Cát Phương lắc đầu:

Em chỉ biết anh từng hôn em. Mẹ cũng biết nữa

Khai cười cười:

Mẹ có mắng em không?

Mẹ mắng anh thì có

Em thích mẹ mắng anh không?

Cát Phương phụng phịu:

Thích

Dứt lời cô lại khép mi chờ đợi. Khai lấy ngón trỏ vẽ lên môi Cát Phương chớ không hôn. Anh phải cởi dần dây trói mà mình đã tự buộc lấy

Khai âm ự:

Anh đói bụng lắm rồi, nhóc ạ

Cát Phương hơi cụt hứng, cô hơi dỗi khi anh kéo cô đứng dậy

Bữa ăn đông đủ vui hẳn lên khi có tới hai bà mẹ ngồi cạnh nhau. Bà Vân hài lòng ra mặt khi Khai ngoan ngoãn gấp thức ăn cho Cát Phương mà không biết anh ân hận vì trước đây đã đại dột khen cô nấu ăn ngon

Cứ tiếp tục có những bữa ăn gia đình thế này, không khéo Khai mắc bẫy của mẹ mình mất

Thấy anh vừa ăn vừa nhìn đồng hồ, bà Vân cau mày:

Lại đi đâu nữa à?

Khai gật đầu:

Con phải tới phòng trà xem ông Nghiêm làm ăn ra sao dạo này chán quá

Bà Vân nói:

Nó quản lý bao nhiêu năm rồi, có gì mà con phải kiểm tra Ế ảm chút đing cũng là tình hình chung

Khai nói:

Không thể giao hết cho Nghiêm dudoc. Nhiều việc quá anh quản lý không xuể, thế cũng xảy ra tình trạng thất thoát

Bà Vân kêu lên:

Đã có thất thoát rồi à?

Không trả lời bà, Khai bung ly nước lên uống

Bà Vân bồng cái kính:

Hừm! Lại tin vào lời con kế toán của ba mà chớ gì?

Cát Phương chen vào:

Em thấy con nhỏ đó không vừa đâu

Bà Hà, Mẹ Phương vội nghiêm mặt:

Con biết gì về chuyện làm ăn của anh Khai mà lảm điều

Bà van mím môi:

Cát Phương nhận xét đúng. Con đó không vừa chút nào. Nó là tay chân của ông Chu, lắm khi là bồ nhí không chừng

Mặt Khai sa sầm xuống, anh đứng dậy:

xin lỗi. Tới giờ con đi rồi

Cát Phương đứng dậy, theo Khai:

Anh dùng tráng miệng đã

Khai dịu giọng:

Cám ơn em. Anh vội lắm

Nhưng mà...

Khai trầm giọng:

Với anh, công việc là trên hết

Dứt lời, anh bước nhanh ra sân, phóng xe đi vòng vòng rồi Khai cũng ghé vào phòng trà

Đang ngồi đầu lảo với một nhân viên nữ, thấy anh, Nghiêm vội đứng dậy, đơn đả:

Tới sao không báo trước để tôi chuẩn bị cho cậu một...em thật bốc

Khai lơ lửng:

Không báo trước mới hay chứ. Mà Khánh Như đâu rồi?

Nghiêm cười toe toét:

Như tới Suối Mơ rồi. Ở đó hôm rày làm ăn được, con nhỏ tài thật

Khai nhếch môi:

Cũng nhờ anh dạy dỗ tận tình

Đào mắt một vòng, Khai băng quơ:

Chỗ này cũng đâu tề, vậy mà lúc nào doanh thu cũng thấp. Kiểu này, chắc tôi bám quách nó cho xong. Lấy vốn xoay vào chuyện khác

Nghiêm gạt ngang:

Chúng ta đang có kế hoạch chấn chỉnh kia mà. Rồi cậu sẽ thấy, các vũ trường, phòng trà của mình sẽ phát lên gấp mấy lần thời cậu Kha quản lý

Khai cười nhạt. ANh nói:

Muốn thế, khâu đầu tiên phải chấn chỉnh chắc là khâu nhân sự. Anh tôi rất biết sử dụng người, bởi vậy tôi phải học tập anh

Tôi thấy những người cũ làm rất tốt

Tốt cho cá nhân họ nhiều hơn cho tôi

Ậy! Cậu nói vậy tội anh quá

Khai nhẹ nhàng:

Ba; n trời như ông sợ gì tội cơ chứ

Nghiêm cười hì hà:

Dường như tối nay cậu không được vui. Để tôi gọi Hoài Nga tới cho cậu giải sầu nhé

Không đợi Khai trả lời, Nghiêm búng tay gọi một tiếp viên nữ đứng gần đó. Cô ta hớn hờ bước đến:

Lâu quá mới gặp cậu Khai. Em ngồi với cậu nha

Khai lắc đầu:

Anh đang nói chuyện với ông Nghiêm

Cô tiếp viên xụ mặt lãnh sang chỗ khác. Nghiêm lấy thuốc lá ra mời Khai

Anh rút một điếu và nói:

Từ chiều tới giờ tôi hút gần một gói

Nghiêm dò dẫm:

Có chuyện gì à?

Ờ. Cũng ba chuyện làm ăn. tôi sẽ bán bớt vũ trường, giữ lại phòng trà thôi

Nghiêm kêu lên:

Rồi còn nhân viên, họ sẽ về đâu?

Khai lạnh tanh:

Họ sẽ tìm được việc chỗ khác. Tôi tin như vậy

Cậu định bán thế nào? Tôi giới thiệu người cần mua cho

Khai rít một hơi thuốc:

Theo anh thì sao?

Nghiêm chặc lưỡi:

Cái nào bán cũng tiếc. Tôi mà có tiền thì...Hay là cậu cho tôi thuê đi

Ý kiến hay Nhưng để tôi nghĩ lại xem

Khai thản nhiên nhìn lên sân khấu, mặc kệ Nghiêm đang ngồi kể ben với bao nhiêu tính toán trong đầu. Những lời anh vừa nói rõ ràng tác động tới Nghiêm

Anh ta với Khai là bà con bạn dì. Mẹ Nghiêm là chị mẹ Khai. Trước kia gia đình Nghiêm cũng khá giả, nhưng giờ đã khánh kiệt, mẹ Khai thương cháu đã yêu cầu ba anh cho Nghiêm về quản lý hệ thống khách sạn, phòng trà, vũ trường của ông

Nghiêm theo nghề này tót nay hơn mười năm trong khi Khai mới tập tễnh một vài năm nay Bởi vậy anh ta qua mặt Khai vù vù. Nhân viên ở phòng trà, vũ trường sợ Nghiêm gấp mấy lần sợ Khai. Điều đó cũng đúng, vì Nghiêm trực tiếp quản lý họ, anh ta nắm quyền san sát trong tay chớ đâu phải như Khai lâu mới ghé một lần